

ת"פ 59285/08/16 - מדינת ישראל נגד דוד ראש

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 59285-08-16 מדינת ישראל נ' ראש

לפני כבוד השופט ארז פורת

המאשימה מדינת ישראל

נגד

דוד ראש

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד טל עופר

ב"כ הנאשם: עו"ד יניב אביטן הנאשם בעצמו

גזר דין

הנאשם נותן את הדין משהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שעניינן הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, וכן עבירה שעניינה נהיגה בשכרות, כאמור בהכרעת הדין.

בתמצית אציין כי ביום האירוע, קרי 22.1.16, סמוך לשעה 06:45, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג טויוטה בשד' ההסתדרות בחיפה (כביש 75), פנה לכיוון יגור, בצומת לב המפרץ, אך במקום הפנייה בכיוון הנסיעה, המשיך הנאשם לפנייה שניה בנתיב שאליו מגיעות המכוניות שנוסעות בכיוון הנסיעה ההפוך, לחיפה. משפנה הנאשם כך, הוא החל לנהוג ברכבו כנגד כיוון התנועה המותר במקום. הנהגים שנסעו במקום העידו כי הבחינו ברכבו של הנאשם כשהוא נוסע מולם במהירות גבוהה, נגד כיוון התנועה המותר במקום, והם הופתעו ונאלצו להסיט את ההגה, למניעת פגיעה חזיתית עם רכבו של הנאשם.

הנאשם נהג כך נגד כיוון התנועה למעלה מקילומטר עד שפגע עם חזית קדמית של רכבו בחזית קדמית של רכב סקודה בו נהג מר נידאל חמזה ז"ל, שמצא את מותו בעטיה של התאונה האמורה. אף הנאשם נפצע באורח ממשי בתאונה ונזקק לאשפוז רפואי ממושך.

כעולה מהראיות שבאו בפניי, קבעתי בהכרעת הדין כי הנאשם נהג עובר לתאונה, כשהוא במצב של שכרות וכי אותה בדמו ריכוז אלכוהול הגבוה פי למעלה מארבעה מהשיעור הקבוע בחוק לעניין זה.

תיק זה מגלם בעיניי את סיוטו של כל נהג שעה שלפתע, ומבלי הכנה ושהות לכלכל תגובה, נקלע נהג למצב דחק מסוכן אך בשל אופן נהיגת האחר. נקל לשער את הזוועה שאחזה בנהגים שנקרו בדרכו של הנאשם, תחושות שהללו פירטו בעדותם בפניי משהבחינו ברכבו של הנאשם שועט לכיוונם כשהוא נוסע נגד כיוון התנועה, כאמור. הערך החברתי המוגן בעבירות בהן הורשע הנאשם, עניינו קדושת החיים, הגנה על שלמות הגוף והביטחון האישי של

האוחזים בהגה, כמו גם הולכי הרגל. מידת הפגיעה באינטרס כאן היתה ממשית נוכח הסיכון הרב שיצר אופן נהיגת הנאשם כמפורט לעיל.

בשים לב להיות העבירות כאן קשורות זו בזו, עד כדי מסכת עובדתית אחת, ראיתי לקבוע מתחם ענישה אחד לגבי כולם.

כבר נפסק כי:

"תופעת השכרות הולכת ומתרחבת לאחרונה, ונוכח עומס התנועה בכבישים - על רקע המספר הגדל והולך של כלי הרכב - שומה על בתי המשפט לתרום את חלקם במאבק הלאומי נגד הקטל בדרכים, בהטלת עונשים משמעותיים על אלה המרהיבים עוז להסיע כלי רכב ברשות הרבים כאשר שכרות מכרסמת ביכולתם לשלוט בה" (ע"פ 5002/94 איסק נ' מדינת ישראל, פד"י מט(4) 151).

עוד נפסק כי:

"לא נקמנות ולא הרצון לרצות איש הם העומדים לנגד עיניו של בית המשפט בבואו לגזור דינו של עבריין, כי אם השאיפה להגשים את התכליות הניצבות בבסיסו של הדין הפלילי, בכללן תכליות ההרתעה והגמול. על בית המשפט להרים את תרומתו ולשאת במלאכת המאבק הנחוש בתאונות הדרכים, וזאת באמצעות מתן ביטוי לערך קדושת החיים על ידי הטלת ענישה מחמירה" (ע"פ 8191/08 גיבארה נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

פסיקות אלה שכבר חלף עליהן עשור שנים, לא רק שלא קהו אלא הפכו, למגינת הלב, לרלבנטיות ביותר, שכן נגע תאונות הדרכים ממשיך ומכלה כל חלקה טובה ובכל זמן קצר מתבשרים אנו על זוועה תעבורתית נוספת שקטלה חיים, לעתים עד כדי מחיקת משפחות שלמות מעל פני האדמה בלא הותרת זכר.

מי שמהין לנהוג ברכב כשהוא אינו במלוא חושיו ומבושם משיכר, נוטל בכך סיכון ממשי כי יפגע באחרים המשתמשים בדרך. כאן התממש סיכון זה והביא לקטילת חיים של אדם צעיר, בלא כל סיבה. אזכיר כי הנאשם שבפניי לא רק שהיה שיכור אלא הוסיף חטא על פשע וכדבריו, ראה חירות לנהוג ברכב חרף כך שהיה לאחר שעות רבות ללא שינה ולאחר עבודה מאומצת. נטילת סיכון כה בוטה, ראויה לענישה מחמירה שנותנת בכירות להיבט ההרתעה שעה שנסיונות אישיות וקשיים הנוגעים לנאשם ומצבו ראוים להדחק לקרן פינה ולהידחות מפני אינטרס ההרתעה והגמול.

אזכיר כי בנקל יכול היה הנאשם להימנע מביצוע העבירה לו היה נמנע מלנהוג, במצבו. לא היתה דחיפות והצדקה לסיכון כה רב של אחרים על רקע מצבו של הנאשם. מדובר היה ברצון לחזור לביתו בסיום בילוי. הנאשם כך הסתבר מעדותו, ניסה לאתר איזור מקום לינה הקרוב למקום הבילוי באמצעות ניסיון שיחה לידידה, שלא צלח, ומכל מקום, ניתן היה להיזקק לאמצעי תחבורה אחר שלא יחייב נהיגה עצמית.

בנסיבות כאן סברתי כי מתחם הענישה ההולם נע בין עונש מאסר ממשי שמשכו 4 שנות מאסר ברף התחתון ועד 8 שנות מאסר ממשי ברף העליון, זאת לצד עונשי מאסר על תנאי הולמים וכן פיצוי למשפחת המנוח, כמו גם עונשי פסילת רישיונות בפועל לתקופה ממושכת (השוו ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (לא פורסם) וכן לענישה שהוגדרה כמקלה, ע"פ 6568/16 אסעד נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

בקביעת מידת העונש לא מצאתי נימוקים המצדיקים סטייה לקולא או לחומרה מגדרי המתחם שנקבע. לענין זה אפנה לתסקיר שירות המבחן שלא בא בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם.

נתתי דעתי למצבו הרפואי של הנאשם, שגופו ידע פגיעות פיזיות ונפשיות כתולדה מהתאונה, אותן יישא עמו עד יום מותו. מהתיעוד הרפואי שהוגש לעיוני עולה כי הנאשם מוכר כנפגע פוסט-טראומה, סובל ממוגבלויות בהליכה, בעיות פנימיות אחרות, וכן בפן הנפשי חווה תוצאות טראומה עד היום, שבעטיין הוא מטופל בטיפול נפשי.

לא נעלם מעיני כי בעת האחרונה נישא הנאשם, הוא אב לתינוקת רכה וכליאתו, קרוב לוודאי, תשליך ותפגע באשתו ובבתו בבחינת "אבות אכלו בוסר...". פגיעות אלה, שאין אני מקל במשקלן, הביאוני למתן את הענישה בתוככי המתחם שקבעתי, שאדגיש כי ברגיל ואלמלא אותן נסיבות אישיות שלהן ראיתי ליתן משקל מסוים, היה ראוי הנאשם לענישה מחמירה יותר מזו שבדעתי לגזור לו בסופו של יום.

עוד ראיתי לציין כי הנאשם נמנע מליטול אחריות לקרות התאונה, כשהוא אוזח בחוסר זכרונם כטענת מגן, וכאמור בהכרעת הדין, לא שוכנעתי כי חוסר זכרונם היה אמיתי וממשי, אלא מעיין כסות לחוסר רצונו למסור גרסה עליה יחקר. מלבד זאת, לא נקט הנאשם בכל ניסיון לקצר ההליך המשפטי, ועמד על חקירת מכלול העדים, התחילה ועד סוף.

מוכן אני לאמץ את טענת הסנגור לפיה עניינו של הנאשם נכנס לגדרי סעיף 301ג. לחוק העונשין, כפי שתוקן לאחרונה לגבי עבירה שעניינה המתה בקלות דעת, שכן גם אם היה פזיז כלפי יצירת הסיכון, סביר כי קיווה שזה לא יתרחש, זאת בשונה מהאדיש ה"שגרתי" שלידו מופגנת חוסר אכפתיות גם כלפי התרחשות התוצאה. עדיין היקף הפזיזות כאן מצדיק ענישה הכוללת רכיב מאסר בפועל משמעותי בגדרי הענישה המותווית בסעיף 301ג ועדיין בריחוק מתקרתו.

אחר כל האמור, אני דן את הנאשם לענישה הקרובה לרצפת המתחם שנקבע- 54 חודשי מאסר, אשר יהוו עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל.

לצד עונש זה ובנוסף, אני גוזר על הנאשם שנתיים מאסר אותן לא ירצה אלא אם בתוך 3 שנים ישוב ויעבור על מי מהעבירות בהן הורשע.

אני פוסל את הנאשם מקבל או החזק רישיון נהיגה מכל סוג שהוא, פסילה לפועל למשך 20 שנה ומניינה החל מהיום.

עוד אני מורה כי הנאשם יפצה את הורי המנוח, נידאל חמזה ז"ל, בסך של 25,000 ₪, פיצוי מתון, בשים לב למצבו הכלכלי העדכני. פיצוי זה יועבר עד ליום 1.1.20.

המאשימה תודיע לזוכים על זכאותם כאמור.

זכות ערעור כחוק מהיום, הודעה.

הצדדים קיבלו עותקי גזר הדין.

ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ט, 26 ספטמבר 2019, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.
עמוד 3

ארז פורת, שופט